

Straffen for en Opsætsighed af den sidste Art —, saa lidet hensigtsmæssigt turde det imidlertid være, i Straffeloven at ville forsøge paa skarpt at begrænse Begrebet om den egentlige Opstand eller Opløb, navnlig ved, som Tilfældet er i flere fremmede Love, at nævne et bestemt Antal Personer som det, der skulde konstituere dette Begreb; det maa formeentlig overlades Domstolene (Nævningerne) i det enkelte Tilfælde efter de tilstedeværende Omstændigheder at afgjøre, om Opsætsigheden skal siges at have hadt den ene eller den anden Charakter, og man har derfor anseet det for rigtigst, i Overensstemmelse med den norske Straffelov (Kap. 10) og Udkastet til den svenske Straffelov, at gaae den ovenfor anthydede Veien uden at binde Begrænsningen af de enkelte Tilfælde til detaillerede, i Loven bestemt angivne, Criterier, at begynde med den almindelige eller simple Opsætsighed og derfra at gaae over til den mere kvalificerede.

Hvad angaaer den simple Modstand eller Opsætsighed imod den offentlige Myndighed, er der Grund til at skjelne imellem blotte Forhaanelser eller Fornærmelser mod Embedsmænd eller offentlige Bestillingsmænd under eller i Anledning af Udførelsen af deres Embedsgjerning (Udkastets § 97) og den i Gjerning, Vold eller positiv Modstand imod dem fremtrædende Opsætsighed (Udkastets §§ 94—96). For den første Art af Forbrydelser findes der ikke i den nugældende Straffelovgivning nogen almindelig Straffebestemmelse, og det Samme maa formeentlig tildeels siges at være Tilfældet med Hensyn til den i Gjerning fremtrædende Opsætsighed imod Dvirigheden og andre Grene af den eksekutive eller administrative Myndighed, forsaavidt der ikke gives Vold imod Embedsmanden, hvorimod, som bekjendt, nærmere Regler for dette sidste Tilfælde indeholdes i Fd. 4 Octbr. 1833 §§ 16—18. Forsaavidt der i disse Lovbestemmelser særlig fremhæves visse Klasser af Embedsmænd (Dommere, Dvirigheds personer eller Præster), mod hvilke voldelige Angreb belægges med særegne kvalificerede Straffe, har man troet, at hertil ikke er tilstrækkelig Anledning, idet man formeentlig maa gaae ud fra, at det, der væsentlig karakteriserer de omhandlede For-

brydelser, er den deri liggende Opsætsighed imod den offentlige Myndighed som saadan, i hvilken Henseende de forskjellige Embedsstillingen synes at maatte betragtes fra samme Synspunkt; men paa den anden Side turde der vel være Føie til at skjelne imellem Angreb paa Embedsmænd eller i Klasse med dem staaende Personer, der indtage en mere betydningsfuld Stilling eller virkelig indenfor deres Omraade kunne ansees som Repræsentanter for Regeringsmagten eller Ihændehavere af en vis Deel af den offentlige Myndighed, og Angreb paa underordnede Betjente eller Bestillingsmænd, der væsentlig ere at betragte som Medhjælpere for hine og kun efter nærmere Instrux have at udføre et dem særligt overdraget Hverv eller visse mindre betydningsfulde Forretninger. Til den første Kathgori bør formeentlig ikke blot egentlige Statsembedsmænd, men ogsaa kommunale Embedsmænd og Personer, der ifølge Valg af Kommunen have at udføre visse Forretninger af administrativ Natur, henregnes, og det hedder derfor i det sidste Stykke af § 94, at lige med Embedsmænd skulle i den omhandlede Henseende ansees Amtsraadsmedlemmer, Sogneforstandere eller andre lignende valgte Ihændehavere af offentlig Myndighed. Forudsætningen herfor, som udtrykkes ved Tilføielsen af de Ord „under Udøvelsen af denne“ (nemlig offentlige Myndighed), er imidlertid, at de sidstnævnte Personer ifølge deres Stilling have at udføre Forretninger af en administrativ Art, hvorunder de ligeoverfor deres Medborgere maae optræde med en vis eksekutiv Myndighed, og vil da, under denne Forudsætning, Bestemmelsen efter Omstændighederne ogsaa kunne komme til Anvendelse paa Borgerrepræsentanter, hvorimod det ikke er Meningen, at give Kommunerepræsentanter den omhandlede Bestyttelse i deres Egenkab blot som saadanne eller under deres Forhandlinger og Raadslagninger i Kommunalforsamlingerne, (jfr. i denne Henseende nedenfor § 107), ligesaa lidt som man har fundet Anledning til paa en saadan særegen Maade at bestytte Medlemmerne af de lovgivende Forsamlinger. Det er fremdeles en Selvfølge, at Bestemmelserne i de heromhandlede Paragrapher ikke blot maae komme til Anvendelse paa de fast ansatte men